

34 Avond

Hij talmde met het luik te sluiten.
Een vogel vloog de struiken in.
Het laatste rood ontvlood de ruiten,
En het werd avond in zijn zin.

En alles wat hij dacht was: rusten!
En wat hij deed, was sterk maar zacht,
Het stadig stuwen der bewuste
Ziel naar den onbewusten nacht.

Een vogel ritselt in de struiken,
Tjuut zacht, alsof hij lacht en kust.
De bout klikt helder op de luiken,
En glimlachend zoekt hij de rust.

Willem de Mérode.

Geboorte

Reeds was in haar het afscheidnemen
Begonnen tusschen haar hart en het kind.
Misschien zou ze in 't licht als een vreemde
Aanschouwen, die ze in 't donker had bemind.

Zij dacht aan het wonder, dat ze open
Zou wezen en wijd voor leven en dood.
Ze bewoog zich niet meer; maar haar hopen
Op het kind en God was één en was groot. —

Later; haar handen, nat van tranen,
Verheffen zich met zooveel majesteit
Als engelen, naar het kind gaande
Dat in hun witte vleuglen had geschreid.

Willem de Mérode.

OPGANG